

- Linguistic-cultural – knowledge of lexical items with the socio-cultural semantics (e.g., greeting, forms of address, and farewell, in oral and written speech);
- Sociolinguistic – knowledge of the language features of social classes, different generations, genders, social groups;
- Cultural component – knowledge of cultural peculiarities of English-speaking countries, their habits, traditions, standards of behaviour, etiquette and the ability to understand and use them appropriately in the communication process, while remaining a carrier of another culture [4, p. 82].

Intercultural competence provides students with the knowledge of the national and cultural characteristics of the country of the target language, behavioral and communication skills, which they can use while interacting with other people.

The knowledge of linguistic-cultural, sociolinguistic and culture may be taught applying the linguosociocultural method. This method of studying a foreign language is considered to be complex as it involves an appeal to the social and cultural environment.

A modern foreign language should not be a set of lexical and grammatical rules. The absence of extralinguistic factors leads to intercultural unawareness. The linguosociocultural method takes into account the simple fact that 52% of mistakes are made under the influence of the native language, and 44% are hidden within the studied [1].

The main purpose of forming linguosociocultural competence is to facilitate the process of learning a language and understanding the culture in which the target language exists. Following the aspects of the linguosociocultural competence, it is possible to say that a foreign language is a combination of the way of life, customs and traditions, society, history and culture. Learning the language through cultural background becomes possible with the use of linguosociocultural method.

REFERENCES

1. Buranova M. U., Buranova L. U. (2020) "New Modern Trends In Teaching Foreign Language" International Journal of Research, Volume 07 Issue 04, April 2020. Available at: <https://journals.pen2print.org/index.php/ijr/article/view/19905/19520>
2. Chen, Guo-Ming, and William J. Starosta. "A review of the concept of intercultural awareness." Human Communication, vol. 2, 1998-1999, pp. 27-54. Available at: https://digitalcommons.uri.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=https://www.google.com/&httpsredir=1&article=1036&context=com_facpubs
3. Lili Dai (2011) "Practical Techniques for Cultural-based Language Teaching in the EFL Classroom" Journal of Language Teaching and Research 2(5). Available at: https://www.researchgate.net/publication/266570056_Practical_Techniques_for_Cultural-based_Language_Teaching_in_the_EFL_Classroom
4. Minnisa S. Safina (2014). "Formation of Socio-Cultural Competence in Foreign Language Teaching" Procedia – Social and Behavioral Sciences 136, 2014 p. 80– 83 Available at: <https://core.ac.uk/download/pdf/81948267.pdf>

Федик Н.І.

група АМ–42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, асистент Гупка-Макогін Н. І.

ПРОБЛЕМНО-ОРІЄНТОВНА ДИСКУСІЯ ЯК МЕТОД АКТИВНОГО НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

В умовах реформування навчально-освітнього процесу в Україні особливу, провідну роль відіграють методи активного навчання. Саме вони допомагають знайти можливості для ефективної співпраці вчителя та учнів, підсилюють мотивацію до навчання, дають змогу учням глибше засвоювати знання та формувати ключові компетентності, залучаючи учнів до інтенсивної пізнавальної діяльності.

О. Пометун вказує на те, що «Дискусія – 1) метод навчання, який передбачає організацію спільної мовної діяльності з метою пошуку ефективного розв'язання певної проблеми; 2) один із методів розв'язання спірних питань» [2, с. 182].

Одним із видів дискусії є проблемно-орієнтовна дискусія. С. Сисоєва зазначає: «Проблемно-орієнтовна дискусія – це метод, при використанні якого учасники здійснюють обмін інформацією та ідеями для того, щоб знайти правильне рішення проблеми та прийти до єдиного погодження з приводу її рішення» [3, с. 131].

Такий вид дискусії подібний до звичайної, але вчитель в більшій мірі зосереджується на висуненні ідей, які згодом можуть перерости в завдання-проекти. Таким чином дискусія більш націлена не на загальну орієнтацію можливих підходів до проблеми та їх аргументацію, а на детальне опрацювання змісту кожного з підходів, що були запропонованими під час обговорення.

Для того, щоб дискусія була результативною, необхідно поставити конкретне питання для обговорення, яке б не мало однозначної відповіді і передбачало багатоваріантне вирішення; кожне висловлюване твердження повинне бути підтвержене аргументами [4].

Вчитель висуває конкретну проблему, а завданням учнів є генерація власних ідей стосовно цієї проблеми. Пізніше клас ділиться на менші групи та учні повинні проглянути ідеї, які записав кожен учасник цієї групи. Після цього учні вибирають один-два найпродуктивніші, на їх думку, варіанти та намагаються розвинути їх. Кожна група обирає представника, який повинен чітко викласти погляди своєї команди. Протягом короткого часу учні розглядають та висловлюють свої думки стосовно висловленої ідеї та пропонують варіанти як дані ідеї можуть бути втіленими в життя. Вчитель спостерігає за групами і коли, обговорення закінчується, пропонує аудиторії перейти до загального обговорення, в якому позицію групи буде представляти один учасник. Час виступу досить обмежений, тому виступаючі повинні дуже стисло й чітко висловлювати свою точку зору.

Темою проблемно-орієнтовної дискусії, може бути "Мистецтво Великобританії та України", де одна група може взяти на себе роль екскурсоводів у музеї Західного мистецтва, інша – у музеї Українського мистецтва, провівши ці екскурсії іноземною мовою. Після вивчення теми "Мое місто" можна провести екскурсію по рідному місту, виділивши групу гідів-екскурсоводів та групу іноземних гостей, які будуть цікавитися історією міста. Зі всіх можливих варіантів цей спосіб організації заняття зорієнтований передусім на висунення творчих ідей та їх подальшу розробку. І що найважливіше, задіяними виявляються всі учні класу, оскільки невід'ємною умовою ефективного впливу методів активного навчання, досягнення необхідної мети є активна позиція кожного учасника.

Отже, дискусійний метод навчання сприяє розвитку учня як особистості, розвиває його комунікативні здібності, поглиблює знання з іноземної мови, вчить толерантності та взаємоповаги, вдосконалює всі види мовленнєвої діяльності: читання, аудіювання, письма та говоріння. Окрім того, методом дискусії учні вчаться висловлювати та обґрунтовувати власні міркування, креативно мислити, генерувати нові ідеї.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ващенко Г. Активні методи навчання. Київ, 1997. 315 с.
2. Пометун О. І., Пирожено Л. В. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання. / за ред. О. І. Пометун. Київ: А. С. К., 2006. 192 с.
3. Сисоєва С. О. Інтерактивні технології навчання дорослих: навчально-методичний посібник / НАПН України, Ін-т педагогічної освіти і освіти дорослих. Київ: ВД «ЕКМО», 2011. 324 с.
4. Топтигіна Н. Навчання дискусії на матеріалі художніх текстів у процесі вивчення англійської як другої іноземної мови. Дис. КНІУ. Київ: КНІУ, 2004. 307с.
5. Ягунов В. В. Педагогіка: Навчальний посібник. Київ: Либідь, 2003. 560 с.